

Puuetega lapse õpetaja vajab abi

Intervjuu haridusministeeriumi osakonnajuhataja Epp Rebasega

KADRI TAPERSON

ajakirjanik

Puuetega laps, kes õpib oma kodukoha täiesti tavalises koolis, vajab sageli klassikaaslastest enam individuaalset juhendamist ja hindamistki.

Haridusministeeriumi üldharidusosakonna juhataja Epp Rebane, kuivõrd koolid koostavad ja järgivad individuaalseid õppekavasid?

Tõtt-öelda ei osata meie koolis pa-
hatihti individuaalset õppekava kasutada. Seda mitmel põhjusel. Kooliaasta algul ilmus küll ministri määrus individuaalse õppekava korralduslikest alustest, aga õpetajatel ei ole eriti võimalik olnud õppida, kuidas sellist õppekava teha.

Individuaalne õppekava on mõeldud eelkõige erivajadustega lastele. Paraku on meil harjutud mõtlema, et need on need lapsed, kellel midagi puudu. Unustatakse, et ka andekad õpilased on erivajadustega.

Ministeeriumisse on kostnud pal-
veid, et andke meile see individuaalne õppekava ette, aga seda ei saa ju teha. Ei tahaks isegi ühtegi näidist välja jagada, sest seda hakatakse siis võtma kui ainusobivat individuaalset kava.

Juhendmaterjali oleks küll vaja, aga seda ei ole veel tehtud. Alati ei jää asi isegi raha, vaid oskuste nappuse taha. Isegi, kui me üle Eesti võtame kokku kõik erivajadustega inimeste õpetamise teadmised ja kogemused, siis seda on maruvähe.

Paljude probleemide puhul jõuame meie õpetajate koolituse juurde – erivajadustega lapsi ei ole selles tükk aega olnud.

Kas võib loota jäiga hindamissüsteemi murenemist?

Uus, sel kooliaastal rakendunud õppekava puudutab hindamist küll, ehkki üsna saamatult. Uut, korralikku hindamise korda ei ole. Hindamise üle on palju vaieldud, aga oleme selle probleemide ringi

Haridusministeeriumi osakonnajuhataja Epp Rebane ei jätaks õpilast koolitöö kehvade tulemuste pärast istuma.

RAIGO PAJULA

käsitlemisel vast kõige enam ajast maas. Meil ei ole ju piisavalt sõnugi. Eesti keeles on hindamisel ja hinde panemisel raske vahet teha. Ja vaevalt, et me päris ilma hindamiseta läbi saame. Siin mängivad juba rolli traditsioonid. Pealegi tahavad vanemad ikkagi oma lapse teadmiste kohta numbrit näha.

Kuidas te istumajätmisse suhtute?

Pahasti. Väga paljudest istumajäetutest saavadki tänavalapsed, sest nad tunnevad end tõrjutuna. Võibolla tasuks see klassikursuse korradamine hoopis ära lõpetada. Ehk jätta õppimiskeskustes laste puhul lihtsalt see aasta- või koolilõpu pidulikkus ära ja fikseerida tulemus – nii nagu riigieksamitegi puhul. Aga ka see, nagu paljud teised asjad, puudutab väga paljusid, sealhulgas ka vanemaid, ja vajab kindlasti läbi-rääkimist.